

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Adósságok és hűvös tekintetek**

1. Pixelfényes magány a másodiki betonkalitkában

Zsombor Dénes

Dániel felbotorkált a második emeletre, kezében a nyirkos telefont szorongatva, amelynek hideg kék fénye monoton ritmusban villogott a sötétben. A kijelzőn újabb push-értesítés kért azonnali jóváhagyást a havi törlesztőrészlet levonásához, miközben a céges kommunikációs csatorna felugró ablakai folyamatosan lefedték a zsaroló üzenet fenyegető sorait. A lakásajtó zárjának kattánása sem hozta meg a remélt megnyugvást; a kint hagyott lépcsőházi feszültség és a zárt ajtó mögötti digitális kalitka fojtogató levegője tökéletesen egybeforrt.

Odabent a monitorok halk zümmögése és az eldobható ételesdobozok száraz szaga fogadta. Az adatelemzői hibrid munka láthatatlan láncai szorosabban fonódtak a nyakára, mint a szomszédok közötti fojtogató gyanakvás. Dániel átlépett a padlón heverő, fizetési felszólításokkal teli borítékokon, majd a megvilágított billentyűzet fölé görnyedt. A képernyő sötét tükörképében egy kiégett, fiatal férfit látott, akit a növekvő adósságok és az online fenyegetések szorítása lassan teljesen felőrölt.

A vékony válaszfalakon keresztül hirtelen átütött a gitárerősítő éles, torzított gerjedése. Karesz pimaszul beletenyészett az éjszakai csendbe a szomszédból, miközben Sipos Bendi bányászgépeinek távoli, mély zúgása monoton rezgéssel töltötte ki a betonréseket. Dániel halántékán lüktetett az ér; ebben a képernyők által uralott világban senki sem hallotta meg a másik valódi segélykiáltását, csupán a dobozzobák digitális zajai csaptak össze a salétromos vakolat alatt.

Egyetlen pillanatra felvillant benne a tegnapi éjjeli, elkeseredett döntés emléke: a vágy, hogy lekapcsolja a szervereket, törölje a fiókjait, és végleg kilépjen az elviselhetetlen mókuserékből. Ám a lent lezajlott pattanásig feszült találkozó és az ismeretlen zsaroló hideg üzenetei nyersen emlékeztették arra, hogy a Vászoly utca 6. csapdájából nem lehet egyetlen gombnyomással lecsatlakozni.

Lassan leeresztette a fejét a hűvös asztallapra, miközben az ablakon túl elhúzó autók fényszórói éles csíkokat húztak a mennyezetre. Ebben a tízemeletes betonrengetegben tucatnyian éltek egymás felett, mégis mindannyian a saját kijelzőik magányos fényében küzdöttek az elszabaduló árak és a kilátástalan jövő árnyékaival.

2. Árnyak a monitor előtt

Péter Szikra

Dániel megremegett, amint a másodiki lakás dupla zárja a helyére kattant. A kinti folyosó fojtogató kíváncsisága kikopott a nehéz faajtó mögül, de a falakon belül sem lelt menedéket. A monitor hideg kékes derengése végigömlött az íróasztalon felhalmozott bontatlan leveleken és a sárga csekkeken. A telefon még mindig a tenyérhez tapadt, mintha égetné a bőrét. „Látjuk, mit töröltél.”

A tegnap esti hirtelen döntése most ólomsúlyként nehezedett a gyomrára. Amikor éjfél után egyetlen gombnyomással törölte a bizalmas adatbázis-bejegyzéseket a cég szerveréről, azt hitte, végleg elvágta a szálakat, és tiszta lappal indulhat. Azt remélte, ezzel törli a nyomokat, amelyek Dr. Balog Henrik ingatlanköveteléseihöz láncolták. De az ismeretlen feladó üzenete nyilvánvalóvá tette: semmi sem tűnik el nyomtalanul.

A padló alól halkan szűrődött át Karesz erősítőjének brummogása, miközben a mennyezet felől Bendi bányászgépeinek monoton zúgása remegtette a levegőt. Dániel kényszeresen nyomkodta a kijelzőt, frissítette a postafiókját, de újabb értesítés nem érkezett. Csak a néma rettegés maradt, hogy a tegnap éjszakai titok pillanatokon belül rászakad a fejére, és Balog Henrik végrehajtói közelebb vannak, mint hitte.

3. A sárgult tervrajz

Imre Cső

A lépcsőházi feszültség lassan lecsorgott a kopott betonlépcsőkön, egyenesen a szuterén nyirkos félhomályába. Odalent, a salétromos falak tövében Lugosi Jenő kopott bársonykabátjában ült a roskatag asztalnál. Szemben vele Köves Dezső állt szorosan, félelemmel teli tekintettel, kalapját görcsösen a mellkasához szorítva. A dohos levegőben olcsó koccintós bor és évtizedes, penészes papír szaga keveredett.

– Nem várhatunk tovább, Jenő – suttogta feszülten Dezső bá, miközben gyanakvóan pillantott a sötét pincefolyosó felé. – Balog ügyvéd úr már a lakáshiteleket kerülgeti. Ránk akarja terhelni a fő nyomócső cseréjét is.

Az öreg operaénekes lassan szűrcsölte a borát, majd teátrális mozdulattal simított végig egy nagy méretű, megsárgult tervrajzon, amit a dohos asztal közepére terített. Az 1982-

es keltezésű raszterpapíron tisztán látszott az eredeti kivitelező pecsétje és az elspórolt gépészeti csomópont rajza.

– Ez a mi kottánk, Dezsőm – dörrent meg Jenő baritonja, bár most szokatlanul halkra fogta. – Nem a lakók rontották el a hálózatot. A kivitelező spórolta ki az acélt. Ha ez nyilvánosságra kerül, Balog követelése összeomlanak.

Dezső bá reszkető kézzel nyúlt a szélén elszakadt papírhoz. Régi nyomdászként azonnal látta a felületek hitelességét. A fejük felett vészjóslóan megremegtek a vízcsövek, de a szuterén homályában a két öreg tudta: a ház védelme ezen a fakó rajzon múlik.

4. Adósságok és hűvös tekintetek

Péter Szikra

Dániel a zárt bejárati ajtónak támasztotta a hátát, a torkában lüktetett a vér. A sötét előszobában csak a szobából kiszűrődő kék képernyőfény adott halvány támpontot, miközben a zsebében lapuló telefon újra megreccsent a néma csendben. A kijelzőn felvillanó újabb sorok egyértelművé tették: az elküldött felmondólevél nem a szabadulást hozta el, hanem egy láthatatlan hurok szorulását a nyakán.

Odaát, a lépcsőház félemeleti fordulójában Fekete Zoltán dühös léptekkel haladt lefelé. A közös képviselő kezében egy sárga mappa remegett, tele a legutóbbi hatósági figyelmeztetésekkel és a lakók elmaradásával. A ház közös költségének hiánya és a veszélyeztetett műszaki állapot teljesen kiélezte a feszültséget. Ekkor lépett ki a tizes lakásból Dr. Balog Henrik. Az ügyvéd élre vasalt öltönyben, kimért léptekkel közelített, jéghideg pillantással mérve fel a folyosót.

– Zoltán, hiába szorongatja azokat az iratokat – jegyezte meg Balog halk, vágó hangon. – A lakáshitelek bedőlnek, a kényszerárverések pedig nem fognak várni a közgyűlésre.

Fekete Zoltán állkapcsa megfeszült, éles pillantást vetett az ügyvédre, de nem válaszolt. A zárt ajtók mögött a lakók feszülten figyelték a lépcsőházi neszeket, miközben a falakba zárva mindenkire rászakadni látszott a saját adósságainak súlya.